

## Elegie

Theodor Șerbănescu

---

De mult acum odaia se află părăsită !  
Perdele sunt rupte, fereastra-i dezvălită,  
Pe vinetele geamuri căldura lui Cuptor  
În vițe lungi țesuta al ploilor fuior ;  
Iar când în miez de noapte, le-ating vânturi nebune,  
De-o șoaptă plângătoare le face să răsună.  
Ce tristă-i colivia când pasăre-a zburat !  
O haină de femeie zvîrlită de pe pat,  
Molateca mătase și horbota subțire  
Păstrează încă vie o tainică-amintire  
În cutele rotunde, de la stăpîna lor  
Iar doi pantofi albaștri, în umbră pe covor  
Se pare că așteaptă din nou să încălzească  
Piciorul alb și rumăn ce-i face să trăiască.  
În mijlocul odăii un scaun răsturnat,  
Cutiile-s deschise, dulapu-i deșertat,  
Cordele, flori și pene în colț stau ghemuite.  
Oglinda, scump tovarăș, din zile fericite,  
Stă astăzi și jelește, cătînd în ochii mei  
Cumplitul gol ce lasă femeia-n urma ei !  
Pe jețul lung și moale șezînd paca-o văd încă  
Cum pironea în vatră, privirea sa adîncă,  
În care focul dulce frîngându-se cu drag  
Își răsfața lumina pe-al ochilor ei prag.  
Acuma jețul singur stă lîngă vatra rece  
Și plină de cenușă, iar vremea care trece  
În urmă-i răspîndit-a, cu grabă alergînd,  
O pulbere surie, din aripi fluturînd.  
Ce jalnică-i odaia deșartă, părăsită !  
Într-un pahar, pe masă, o roză vestejită  
Cu foile căzute, cu creștetul cernit ,  
Jelește pe aceea la care s-a s-a jertfit.  
Tăcerea și tristețea sunt înfiorătoare !  
Acum de teamă, parcă, nici razele de soare  
Prin negrele perdele de mult nu mai pătrund.  
Singurătatea cruntă și noaptea doar ascund,  
În umede ziduri, închise, mupezite.  
Iar pe cămin pendula ce într-acest pustiu  
Mai dovedea că încă rămas-a ceva viu,  
A încetat a bate, tot așteptînd cu jale,  
Pe cel cărui să spună durerea tainei sale.

.....  
Ah !mi se umple ochii de lacrimi, cînd gîndesc

Ce taină fără margini cu dînsa-n piept hrănesc !  
Taci inimă nebună, taci inimă pustie,  
Ca și odaia-n care ea nu o să mai vie !